

εφαίνοντο συμβουλευόμενοι ὡς θέλοντες ν' ἀναχωρήσουν.

— Ὑπόθεσις οἰκογενείας, εἶπεν ἀμέσως ὁ Μαζαρίνος κρατῶν αὐτοὺς εἰς τὰς ἐδρας των. Ὁ κύριος ἐδῶ φέρει εἰς τὸν βασιλέα ἐπιστολὴν, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Β' Κάρολος, ἐντελῶς ἀποκατασταθεὶς εἰς τὸν θρόνον του, ζητεῖ συνοικέσιον μεταξὺ τοῦ Δεσπότη, ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ τῆς βασιλοπούδος Ἑβρίκετας, ἐγγόνης Ἑβρίκου τοῦ Δ'.... Θέλεις νὰ δώσης εἰς τὸν βασιλέα τὴν συστατικὴν σου, κύριε κόμη;

Ὁ Ἄθως ἔμεινεν ὀλίγας στιγμὰς ἀπόπληκτος. Πῶς ὁ ὑπουργὸς ἐγνώριζε τὸ περιεχόμενον ἐπιστολῆς, ἣτις οὔτε σιγμὴν δὲν ἔλειπεν ἀπεπάνω του; Ἐν τούτοις, κύριος ὢν πάντοτε τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν νέον βασιλέα Λουδοβίκον, ὅστις τὴν ἔλαβε κοκκινίζων. Σιωπὴ ἐπίσημος ἐβασίλευεν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ καρδινάλιου· τὴν σιωπὴν ταύτην διετάραξε μόνος ὁ βαρὺς ἤχος τοῦ χρυσοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ Μαζαρίνος, μετὰ τὴν ὥχρὰν καὶ ἰσχνὴν χεῖρά του, ἐπεσώρευεν εἰς μικρὸν κιβώτιον, ἐνῷ ὁ βασιλεὺς ἀνεγίνωσκεν.

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Ἀθῆναι, τῇ 28 Φεβρουαρίου 1849.

Ὁ Λουδοβίκος Ναπολέων καὶ ὁ Προεδρὶκὸς χορὸς. — Ὁ Βέης τῆς Τύνιδος καὶ ὁ Ἰμβραήμ πασάς. — Ὁ Γεραρδίνος καὶ Ὁδιλὼν Βαρῶτος. — Σύγκρισις μετὰ τῆς Ἑλλάδος. — Λόγος τοῦ Ταλευράνδου περὶ τοῦ δουκὸς Ῥιγελιῶ, τῶν Ἀγγέλων περὶ τοῦ ναυάρχου Κεκιλίου καὶ Κ. Ααγγρενέ. — Παράθεσις πρὸς τὴν Ἑλλάδα. — Ἡ μνηστὴ τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. — Ῥώμη. — Τηρβύνια. — Ῥωσικὸς στρατός. — Τρανσυλβανία. — Τουρκία. — Λομβαρδία. — Τῆς Ἑλλάδος ἡ πολιτικὴ κατὰ τὴν ἀπόκρευν. — Αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ δημόδης ἐορτὴ τῶν κουλούμων. — Καλλωναὶ Ἀθηναῖκαί — Χρυσὸς τῆς Καλιφορνίας καὶ τὸ μέλλον.

Τὸ παλαιὸν ἐνδιαίτημα τοῦ Εννευχ, ὅπου Λουδοβίκος ὁ ΙΕ' ἐφιλοσόφει φιλοσοφίαν ἐρωτικὴν μετὰ τῆς κυρίας Πομπιδούρης, ὁ οἰκίσκος τοῦ οἰκονομολόγου Beaujon, τὸ ἄσυλον, ὅπου ὁ Μουράτος ἤρχετο νὰ τινάζῃ τὴν κόκκινον τῶν μαχῶν, τὸ τελευταῖον ἀνάκτορον, τὸ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος κατοικηθὲν, — τὸ παλᾶτιον τῶν Ἡλυσίων — ἐφοτοβόλει ὑπὸ λάμπειος τὴν ἐσπέραν τῆς 17 φεβρουαρίου, διότι ἐδίδετο ὁ πρῶτος βασιλικὸς χορὸς τοῦ προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Τὰ πάντα ἀπέπνεον ἤδη αὐτοῦ ὁσμὴν τινὰ μοσχοδόλον καὶ ἡγεμονικὴν, ἥς ἡ ἐνθύμησις εἶχε παρῆλθαι ἀπὸ τοῦ κατοικημάτων τούτου, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐνδιαίτηθησαν ἐν αὐτῷ, πρὸ δύο ἐτῶν, ὁ Βέης τῆς Τύνιδος καὶ ὁ Ἰμβραήμ πασάς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις, λέγουσιν ... ἀλλ' ὁ Προφήτης κηδόκησε νὰ καλέσῃ αὐτὸν ἐν τῷ παραδείσῳ ἐν μέσῳ ἄλλων Οὐρί ... διὰ νὰ ἐνθυμῇται καὶ αὐτοῦ τὰς Οὐρί τῶν Παρισίων.

Περιγράφαντες τὰς ἐσπερινὰς συναναστροφὰς τοῦ στρατηγοῦ Καθαϊνιά καὶ τοῦ προέδρου τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως πατρὸς Μαράστου, ὡς ἀποκαλεῖ αὐτὸν τὸ Σαριβαρι, θέλομεν εὐχαριστήσαι, φρονοῦμεν, τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνώστριάς ἡμῶν, ἐκθέτοντες ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ τῶν συναναστροφῶν τοῦ δημοκρατικοῦ διαδόχου τῆς ἀπολύτου καὶ συνταγματικῆς βασιλείας, τῆς Ὑπατείας καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας

Ἰσως δὲν γνωρίζουσιν οἱ ἀναγνώσταιμας, ὅτι πρὶν ἀποφασίσῃ ὁ πρόεδρος νὰ βαδίσῃ τὰ ἔχνη τῶν προκατόχων τοῦ βασιλέως, ἐγένετο ἐν τοῖς προεδρικοῖς ἀνακτόροις πολὺς λόγος, ἂν πρέπη νὰ διδῇ καὶ αὐτὸς χοροὺς ἢ ὄχι. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ Κύριος Γεραρδίνος, συντάκτης τοῦ Τύπου (τοῦ γαλλικοῦ, οὐχὶ τοῦ ἑλληνικοῦ) ὅστις ἦτον ὁ ἐνθερμότερος ὑπέρμαχος τῆς ὑποψηφιότητος τοῦ Λουδοβίκου, μὴ δυνθῆναι νὰ πείσῃ τὸν πρόεδρον ἵνα διδῇ χοροὺς, ἐκηρύχθη ἀντιπολιτευόμενος, διότι, εἶπε, μὴ ἐμψυχουμένης τῆς πολυτελείας, ἡ Γαλλία διόλλυται ... Ἀλλὰ γνωμοδοτησάντων καὶ ἄλλων αὐλικῶν ὑπὲρ τῶν χορῶν, τὸ ζήτημα ἐτέθη εἰς σύσκεψιν ἐν ὑπουργικῷ συμβουλίῳ, καὶ ὁ πρόεδρος αὐτοῦ Κ. Ὀδιλὼν Βαρῶτος ἔδωκε τὴν ψήφον του, ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ συγχωρηθῇ αὐτῷ νὰ περιέρχεται τὰς αἰθούσας τοῦ παλατίου μὲ τὸ χαρτοφυλάκιόν του ὑπὸ μάλῃν. Ἀπόδειξις τοῦ ὅτι οὐδεὶς θνητὸς εἶναι ἐλεύθερος ματαιότητος, οὐ μόνον βασιλικῆς Μεγαλειότητος, ἀλλὰ καὶ ἀπλοῦ δημοκρατίας προέδρου ὑπουργὸς ἂν ᾖ! Οὐδὲν λοιπὸν θαυμαστὸν ἂν παρ' ἡμῖν τοσαύτη διὰ τὰ χαρτοφυλάκια καταβάλλεται σπουδαρχία ... καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀσημοτέρων ἀνθρώπων.

Ὁ πρόεδρος Λουδοβίκος Ναπολέων ὑπεδέχετο τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν ἀνακτόρων του, ἐνδεδυμένος στολὴν στρατηγοῦ τῆς ἐθνοφυλακῆς, καὶ φέρων τὴν μεγάλην ταινίαν καὶ τὴν πλάκα τοῦ ἀετοῦ τοῦ τᾶγματός τῆς τιμῆς· ἐδέχετο δὲ τὰς ὑποκλίσεις τῶν προσερχομένων, μετ' εὐμενείας ἀξιοπροποῦς ἅμα καὶ φιλόφρονος ...

Εἰς προλαβοῦσάντινα ἐσπερινὴν συναναστροφὴν, ὁ Λουδοβίκος Ναπολέων περιστοιχίετο ὑπὸ τοῦ γραφείου τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, τῶν ὑπουργῶν του καὶ δύο ὑπασπιστῶν, οἵτινες εἶχον συμφάγει εἰς τὰ Ἡλύσια. Δεκαπέντε περίπου κυρίαί, ὧν πολλαὶ ἐλάμπρυναν ἄλλοτε τὰς αἰθούσας τῆς Αὐτοκρατορίας, συνδιελέγοντο, κατὰ συμπλέγματα, καθήμεναι ἐπὶ τῶν ἀνακληνητῶν.

Ἡ Ἰωσηφίνα, ἡ Μαρία-Λουίζα, ἡ Καρολίνα, ἡ Ὁρτενσία, ἡ Λετιτία, ἡ Παυλίνα, ἡ ἰδία Αὐτοκρατορίσσα, ἡ βασιλὶς τῆς Κεαπόλεως, ἡ τῆς Ὀλλανδίας, ἡ ἀντιβασιλὶς, ἡ μεγάλη δούκισσα τοῦ Βέργ, ἡ πριγκίπισσα τοῦ Βάραμ, κλπ., αἱ χάριτες των, ἡ ὥραιότης των, τὰ προτερήματά των καὶ τὰ ἐλαττώματα, αἱ ἀρεταὶ των καὶ αἱ ἀδυναμίαι των, τὸ διαζύγιον, ὁ γάμος, ἡ γέννησις, τὸ βάπτισμα, ὁ ἀπαίσιος χορὸς τοῦ πρίγκιπος Σβαρτζεμβέργ, καθ' ὃν, ἐν μέσῳ τῆς εὐθυμίας 5,000 προσκεκλημένων, ἐξεβράχη εἰς τὴν ἐκ τοῦ προχείρου οἰκοδομηθεῖσαν εὐρύχωρον αἶθουσαν πυρκαϊά, ἡ ἐορτὴ τοῦ Δημαρχείου (Hotel-de-Ville), αἱ ὑποδοχαὶ τῶν Τουίλλεριων, ἡ ὥραια

χείρ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ἀκαταμάχητος ὀφθαλμός του, αἱ συζυγικαὶ ἀπιστίαι του, οἱ ἐφημεροὶ ἔρωτές του, αἱ ἰδιοτροπίαί του καὶ αἱ μεταμέλειαί του, ὅλαι αἱ καיסαρικαὶ αὐταὶ ἀναμνήσεις ἐγένοντο τὸ ἀντικείμενον τῶν συδιαλέξεων.

Ταῦτα δὲ πάντα ἐλέγοντο μετὰ τσαυτῆς ζωηρότητος καὶ ψυχῆς, ὥστε ἀπεδείκνυνον τὴν κοινῶς παραδεχμένην ταύτην ἀλήθειαν, ὅτι, ἂν αἱ γυναῖκες γηράσκωσιν, οὐαί ! ἡ μνήμη ὅμως αὐτῶν μένει πάντοτε ἀγήρατος. Ἐν τῇ μεταξύ τούτῳ ὁ κλητὴρ ἀνήγγειλε τὸν Κ. Θιέρσον. Ὁ Κ. Θιέρσος, ὁ μικρόσωμος οὗτος ἄνθρωπος, ὅστις ἐγένετο ὁ Μηκῆνας τοῦ προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας !... ὁ ἐξόριστος τῆς Βουλωνίας ἔλαβε σύμβουλόν του τὸν πρωθυπουργὸν τῆς 1 μαρτίου ! Ἦθελες εἰπεῖ, ὅτι ὑπάρχει εἰς τὰ ἀνθρώπινα πράγματα μυστηριώδες τι καὶ μοιραῖον, ἀνεξήγητον εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν.

Τὸ φρόνημα τοῦτο ἐξητιμίζετο, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸν ἀέρα καὶ διεχέετο εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς αἰθούσης, ὅτε εἶδον τὸν ὑπουργὸν τοῦ 1839 νὰ πλησιάσῃ τὸν Κ. Λουδοβίκον Βοναπάρτην, νὰ τῷ θλίψῃ φιλικῶς τὴν χεῖρα, καὶ νὰ τὸν περιβάλῃ διὰ τῶν δραγμῶν τοῦ καταχθονίου πνεύματός του. Τότε ἐγένετο βαθυτάτη σιωπὴ, πολλῶν πρόσωπα ἐγείνοντο πελιδνά, καὶ ἕκαστος ἐφαίνετο λέγων νοσεῶς.

— Τέσσαρα νὰ γίνῃ, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μὴν τὸν ἀπωλέσῃ ...

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς πρώτης ἐκείνης προεδρικῆς συναναστροφῆς.

Ἡ δὲ Ἐπίσημος ἐφημερίς τῆς Δημοκρατίας δημοσιεύει περιγραφὴν λεπτομερεστάτην τοῦ χοροῦ, εἰς ὃν ἦν προσκεκλημένη ἅπανα ἡ ἀριστοκρατία τῶν Παρισίων καὶ ἡ ξένη διπλωματία. Το προάστειον τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ ἔστειλεν αὐτοῦ τὰ μεγάλα του ὀνόματα, τὰς περικαλεῖς γυναῖκάς του καὶ τοὺς πλουσίους του κόσμους. Ὁ πρόεδρος ἐχώρευσεν τὸν πρῶτον ἀντίχορον μετὰ τῆς συζύγου τοῦ πρέσβους τοῦ Βελγίου. Διήρκεσε δὲ ὁ χορὸς μέχρι τῆς πρωῆς, κλπ., τὰ πάντα ἀπαράλλακτα ὡς ἐπὶ βασιλείας.

Ἄλλ' ὁ πρόεδρος εἶναι ἄγαμος καὶ πολλὰί νέαι Παρισιναὶ ἐπεθύμουν νὰ ὀνομασθῶσι συζυγαί του, ὅτε τὰς γλυκείας ἐλπίδας τῶν ἀνέτρεψε σπουδαία τις εἰδησις, ἐλθοῦσα ἐκ Λονδίνου. Ἐβρέθη, ὅτι ὁ Λουδοβίκος Βοναπάρτης, ὅτε ἦν ἀκόμη ἀπλοῦς μνηστὴρ τῆς γαλλικῆς βασιλείας, εἶχεν ὀρεξιν νὰ μνηστευθῇ καὶ τὴν νεανίδα Βορδέττην (miss Burdett Coutts), τὴν πλουσιωτέραν κληρονόμον τῶν τριῶν βασιλείων. Ἐπεμψε λοιπὸν πρεσβευτὴν του μυστικὸν πρὸς αὐτήν, πρὶν ἢ πέμψῃ πρέσβυν του ἐπίσημον παρὰ τῇ βασιλίσσῃ. Ἄλλ' ἡ νέα Βορδέττη, ἐνασχολουμένη εἰς τὰς φιλανθρωπικὰς ἢ φανταστικὰς μεγαλοδωροὺς ἰδιοτροπίας της, δὲν ἐδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ προέδρου, — ὥστε καὶ ἡ ὑπουργὸς Ἀλβίων, ἥτις ἐβλεπεν, ὅτι τὸ τοιοῦτον συνοικέσιον ἤθελε μεταφέρει πολλὰ ἀγγλικά ἐκατομμύρια ἐπὶ τῆς γαλλικῆς γῆς, καθυσχύχασε τοῦ, παλμοὺς τῆς ζηλοτυπίας της. Ἀλλ' ἡ ἀποστολὴ τοῦ ναυάρχου Κεκιλίου (Cecile) ὡς πρέσβους τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐκολάκευσε τὴν ἀγ-

γλικὴν φιλοτιμίαν. Οὐδὲν ἤττον ὅμως ἡ ἀποστολὴ αὕτη ἔδωκε χῶραν εἰς μικρόν τι ἄκακον ἐπίγραμμα. Ὄταν εἰδοποίησαν τὸν Ταλεϋράνδον, ὅτι ὁ Λουδοβίκος III' διώρισε πρόεδρον τοῦ συμβουλίου του τὸν δούκα Ῥισελιῶ. « Εἶναι, εἶπεν, ὁ ἄνθρωπος τῆς Γαλλίας, ὅστις γνωρίζει καλῆτερον ὅλων τῶν ἄλλων τὴν Κριμαίαν. » *) τοιοῦτοτρόπως, ὅταν ἔμαθον εἰς Λονδίνον τὸν διορισμὸν ὡς πρέσβυν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Βρυξέλλαις, τοῦ ναυάρχου Κεκιλίου καὶ τοῦ Κ. Λαγγρενέ. « Εἶναι οὗτοι, εἶπον, οἱ δύο διπλωμάται τῆς Γαλλίας, οἵτινες γινώσκουσιν ὑπὲρ πάντα ἄλλον τὴν Κίνα. » Ὡς γνωστὸν οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες εἶχον ἀποσταλῇ ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου εἰς τὴν ἐν Κίνα πρεσβείαν.

Καὶ παρ' ἡμῖν ποσάκις δὲν ἔλαβον διορισμοὺς ὑπουργῶν καὶ ἄλλων θέσεων, ἄνθρωποι, οἵτινες διὰ πᾶν ἄλλο ἦσαν καλοὶ παρὰ δι' ὅ,τι προσδιωρίζοντο !

Πάντα δὲ ταῦτα διηγήθημεν περὶ Γαλλίας διὰ νὰ ἰδῶσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, ὅτι εἰς τὴν ἐπικράτειαν ταύτην βασιλεύει, καταλληλότερον δ' εἰπεῖν, προεδρεύει ἡδὴ ἄκρα ἡσυχία, καὶ ἡ δημόσιος πίστις ἐπανέρχεται, ὥστε οἱ φόβι ἡμῶν, οὓς ἐξεφράσαμεν εἰς τὰ προλαβόντα *Ἔργα καὶ Ἡμέρας*, δὲν ἠλθθευσαν, εὐτυχῶς.

Ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτω καὶ διὰ τὴν λοιπὴν Εὐρώπην. Εἰς Ῥώμην ἐπροκλήρῃ Δημοκρατία, καὶ ὁ πάπας ἀπεδείχθη ἐκπτωτος τῆς κοσμικῆς αὐτοῦ ἐξουσίας. Εἰς Τηρρύναν δὲ ἐδραπέτευσεν ὁ Μέγας Δούξ καὶ διεδέχθη καὶ τοῦτον δημοκρατικὸν πολίτευμα. Ῥωσσιὰ στρατεύματα νέα διέβησαν τὸν Προῦθον, καὶ ὑπὲρ τὰς 10 χιλιάδας εἰσῆλθον εἰς Τρανσυλβανίαν διὰ νὰ ὑπεροπισθῶσι τοὺς ὀρθοδόξους κατοίκους τῶν μερῶν ἐκείνων κατὰ τῆς σκληρότητος τῶν Οὐγρῶν. Ἡ Τουρκία ὀπλίζει τὸν στόλον της καὶ τὰ φρούριά της. Ἡ δὲ Σαρδηνία προετοιμάζεται νὰ εἰσέλθῃ καὶ πάλιν τὸν κύβον ὑπὲρ τῆς ἰταλικῆς ἐνότητος εἰς τὰ πεδία τῆς Λομβαρδίας ...

Τὰ εὐρωπαϊκά πράγματα, τοιοῦτοτρόπως, φαίνονται περιπλεκόμενα παρὰ ποτε, καὶ οὐδεὶς νὰ προῖδῃ δύναται ποῦ θέλousι σταματήσει. Ἄς σημειώσωμεν ἐν τούτοις, ὡς συμπῶνουν περιέργον, ὅτι ὅλα ταῦτα τὰ συμβῆντα ἐγεννήθησαν πάλιν ἐντὸς τοῦ θαυματουργοῦ μηνὸς ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

Ἄλλ' ἡ Ἑλλάς μένει πάντοτε ἥσυχος καὶ ἀκίνητος ἐν μέσῳ τοῦ παγκοσμίου τούτου σάλου καὶ ἀναβρασμοῦ, φρονίμως ποιούσα. Τὰ μάλλον δὲ αξιοσημείωτα τοῦ μηνὸς συμβῆντα, εἶναι ἡ γενομένη δὴ ἀρχαιολογία παρ' αὐτῇ πρέσβυν ἀνάκλησις, τοῦ τῆς Αὐστρίας Κ. Πρόκας, καὶ τοῦ τῆς Ἀγγλίας Κ. Ἀδῶνς, καὶ τούτων μὲν διαδέχεται ὁ σὺρ Θωμᾶς Οὐάις, ἐκεῖνον δὲ ὁ Κ. Βάις. Εἴπομεν, ὅτι ἀκίνητῃ ἡ Ἑλλάς, πλὴν ἡ μικρὰ τὴν ἑκτασιν. μεγάλη ὅμως τὸνομα πρωτεύουσά μας ἔλαβε κατ' αὐτὰς κινήσιν τινα ... βουλευτικῶν, ἴσως θέλετε ἐρωτήσει, ἡ ὑπουργικῶν ῥαδιοργάνων; Ἐκείναι δὲν λείπουσι ποτὲ, διό

*) Διέτριψεν οὗτος πολὺν χρόνον εἰς Ῥωσίαν καὶ ἰδίως εἰς Κριμαίαν.

νέα χθές ἔγινεν ὑπουργικὴ τροποποίησις, παραιτηθέντος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν Κ. Α. Λόντου... Ὄχι ! κίνησιν εὐθυμίας καὶ διαχύσεων, ὅπερ σπανιώτερον.

Ἡ ἀπόκρως ὑπῆρξε πολλὰ εὐθυμος ἐφέτος. Πάντες, ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ Βουλευταὶ μας, οἱ Γερουσιασταὶ καὶ οἱ ὑπουργοὶ μας, παρεδόθησαν εἰς κόμους καὶ πότους, λησμονήσαντες τὴν κακουχίαν τῶν. Τοῦτο θέλομεν θεωρήσει ὡς καλὸν τινα οἰωνόν, ἂν καὶ πολλάκις οἱ πένητες λησμονοῦσι τὴν κακοδαμονίαν τῶν ἐν μέθῃ καὶ κραιπάλῃ ...

Μετὰ δριμύτατον καὶ ἀσυνεῖθιστον εἰς τὸ γλυκὺ τῶν Ἀθηνῶν κλίμα χειμῶνα, εἶχεν ἐπανελθεῖ ὁ καλὸς καιρὸς, καὶ ἡμέραι ὄντως ἑαριναὶ συνώδευσαν ὅλας τῶν τελευταίων ἡμερῶν τὰς διασκεδάσεις. Λαμπρότερα δὲ πάντων ἦτον ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς Τεσσαρακοστῆς, καθ' ἣν, κατ' ἐγχώριον συνήθειαν, ἅπαντες οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν μεταβαίνουν εἰς τὰς εἰλάς (κολῶνας) τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ τοὺς περὶ ζόφους διὰ νὰ καταχειρίσωσιν εὐτυχῶς τὴν Τεσσαρακοστήν. Ἡ πανήγυρις αὕτη ὀνομάζεται *κουλουμα*, — ἐκ τῆς λατινικῆς λέξεως ὑποθέτομεν *columen*, ὕψωμα σημαινούσης.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὡς ἐξερχομένων ὄλων ἀνεξαίρετως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως τὸ πάλαι εἰς δημοτελεῖν τινα ἑορτὴν, δύναται ὁ περιέργος ν' ἀνιχνεύσῃ πόσαι ὑπάρχουσι καλλοῖαι ἐν τῇ πατρίδι τῆς Ἀσπασίας ... Ἀλλ' οὐαί ! πολλὰ ὀλίγας θέλει ἀριθμήσει ...

Πλατυτέραν περιγραφὴν τῆς ἀποκρῆς οἱ ἐκτὸς τῆς πρωτεύουσας ἀναγνώσται ἡμῶν θέλουσιν εὖρε εἰς κατωτέρω δημοσιευομένην ἐπιστολὴν τινα.

Εἰς τὰ *Ἔργα* καὶ τὰς *Ἡμέρας* τοῦ παρελθόντος μηνὸς, βραχεῖα τινὰ εἵπομεν περὶ τῶν χρυσοφόρων μεταλλείων τῆς εὐδαίμονος Καλιφορνίας. Δενεῖναι δὲ περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ἐνταῦθα ἐπιστήμους τινὰς περὶ τοῦ καλλίστου τούτου ἀντικειμένου πληροφoρίας.

Ὁ πόλεμος τῆς Ἀρκτῶς Ἀμερικῆς μετὰ τοῦ Μεξικοῦ ἤρξασκε τὴν ἑκτασιν τῆς Ὁμοσπονδίας κατὰ 851, 598 τετραγωνικὰ μίλλια. Διὰ τῆς κατακτήσεως ταύτης οἱ Ἀγγλαμερικανοὶ προσεκτίσαντο τὸ Τεξὰς, τὴν Νέαν-Μεξικὴν καὶ τὴν Ἄνω-Καλιφορνίαν. Ἐδόθησαν δὲ τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν ἀνάματον βιομηχανίαν αὐτῶν γαῖαι ἄγνωστοι σχεδὸν, καὶ εἰς τὸ ναυτικόν τῶν ἐμπορίων ἑκτασίς παραλίαι ἐπὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ πλέον τῶν 970 μιλίων, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ λιμένος τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου, ἐνὸς τῶν ὥραιότερων τῆς Οἰκουμένης.

Ὁ μεταλλικὸς πλοῦτος τῆς Καλιφορνίας ἐνασχολεῖ ἤδη ὄλων τὰ πνεύματα, ζαλίζει ὄλων τὰς κεφαλὰς. Τὰ θαυμασιώτερα διηγήματα διαδίδονται περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' εἶναι ἀναμφίβολος πλέον ἡ ὑπαρξὶς μεταλλείων χρυσοῦ, ἀργύρου, πλατίνης καὶ κινάβρεως (θειούχου ὑδραργύρου). Ἡ σχετικὴ πλουσιότης τῶν ἀποσταλέντων ἐκ τῶν μερῶν τούτων δειγμάτων, ὑποβληθέντων εἰς τεχνικὰς δοκιμὰς ἐν τῷ νομισματοκοπείῳ τῆς Φιλαδελφείας εἶναι λίαν ἀξιοσημείωτος.

Ὁ χρυσοὺς δίδει 18 δίστηλα 50, χρυσοῦ καθαροῦ ἐπὶ μιᾶς οὐγγιάς, γενομένης τήξεως.

Ἡ πλατίνα ἔχει βάρος εἰδικὸν 10 τοῖς 0/0.

Τὸ ἐρυθροῦν κιννάβαρι 33. 35 τοῖς 0/0.

Τὸ κίτρινον 15, 5 τοῖς 0/0.

Ὡς δ' εἶναι γνωστὸν, τὰ ἐν Ἰσπανίᾳ μεταλλεῖα τοῦ ὑδραργύρου, ἅτινα ἦσαν τὰ πλουσιώτερα τοῦ κόσμου, δίδουσι μόνον 10 τοῖς 0/0.

Ἀλλὰ μένει ἤδη νὰ ὁρισθῇ ἀκριβῶς οὐσιωδὲς τι ἀντικείμενον, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἑκτασίς τῶν μεταλλείων, ἡ σύγκρισις τελευταίων μεταξὺ τῆς τιμῆς τῆς ἐργασίας τῆς ἐξορύξεως καὶ τῆς ἀξίας τῆς παραγωγῆς. Κατὰ τὰ λεγόμενα ἐν τούτοις πολλῶν ἐφημερίδων, ἡ ἑκτασίς τῆς χρυσοφόρου χώρας εἶναι 800 περίπου μιλίων. Καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν ταύτην εὐρίσκονται οὐ μόνον ἄμμος καὶ ψήγματα χρυσοῦ, ἀλλὰ κόκκοι χρυσίται καὶ τεμάχια ζυγίζοντα ἀπὸ μίαν μέχρι 25 λιτρῶν. Εἰς τὴν παρούσαν κατάστασιν, μὲ πληθυσμὸν δηλ. 20 ἕως 25 χιλιάδων καὶ μὲ ὅλα τὰ ἀτελῆ τῆς ἐργασίας μέσα, δύναται τὰ μεταλλεῖα ταῦτα νὰ παράγωσιν ἐτησίως πλέον τῶν 100 ἑκατομμυρίων δολάρων (400 ἑκατομμυρίων δραχμῶν), ὅσους περισσότερον τοῦ ὅσον ὁλόκληρος ἡ σφαῖρα συνέλεγε χρυσοῦ μέχρι τοῦδε.

Αἱ ἀτμοπολιτικαὶ ἐπιχειρήσεις τῶν Ὁμοσπόνδων Πολιτειῶν, πολλαπλασιαζόμεναι διὰ τοὺς μεταξὺ τῶν Πολιτειῶν, τοῦ Παναμᾶ, τοῦ Βαλπαραιζοῦ καὶ Ὁρεγῶνος πλοῦς, θέλουσιν συντελεσεῖν τὰ μέγιστα εἰς τὴν μετανάστευσιν τῶν Ἀμερικανῶν εἰς Καλιφορνίαν, Ὁρεγῶνα καὶ τὰ παράλια τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ὑπάρχει δὲ καὶ γραμμὴ ἀτμοπολικῆ τῶν Ἀγγλῶν ἀπὸ τοῦ ἰσμοῦ Παναμᾶ εἰς Περου, Βολιβίαν καὶ Χιλήν. Τὸ σημεῖον τῆς ἐνώσεως τῶν δύο τούτων γραμμῶν εἶναι ὁ ἰσμός, ὃν δύναται τις πάντοτε νὰ διαβῇ πεζὸς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τούτου δύναται νὰ συγκοινωνήσῃ τις ἐκ τῆς Ὁμοσπονδίας μετὰ τοῦ Βαλπαραιζοῦ, κάτωθεν τοῦ Περου, ἐξ ἐνὸς μέρους, καὶ τοῦ Ὁρεγῶνος ἐξ ἄλλου, ἐντὸς ἐξήκοντα ἡμερῶν, ἐνῶ πρότερον ἐχρειάζοντο διὰ τοῦτο δώδεκα περίπου μῆνες !

Τοιοῦτοτρόπως συνδέονται ἐντὸς ὀλίγου μεταξὺ τῶν διὰ τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς ἐνεργητικότητος τῶν Ἀγγλαμερικανῶν καὶ τῆς ἐτοίμου συνδρομῆς τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ὁμοσπονδίας, αἱ ἀπόταται αὗται χώραι, ὧν μόλις τὸ ὄνομα ἐγνωρίζετο πρὸ μικροῦ.

Τὰ ἀποτελέσματα δὲ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν μεταλλείων τῆς Καλιφορνίας καὶ τῆς νέας ταύτης ὁρμῆς τοῦ ἐμπορίου πρὸς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, πρὸς τὰς πολυαριθμοὺς νήσους Σανδβέργας καὶ τῆς Ἰταιρίας, πρὸς νέον τέλος κόσμον, πρὸς τὴν Κίναν, εἶναι ἀνώτερα παντὸς ὑπολογισμοῦ.

Ἡ Καλιφορνία αὕτη εἶναι χώρα εὐρύχωρος, κειμένη ἐν τῇ Ἀρκτῳᾳ Ἀμερικῇ. Διαιρεῖται δὲ εἰς παλαιὰν καὶ νέαν ἢ κάτω καὶ ἄνω Καλιφορνίαν. Ἡ κάτω Καλιφορνία εἶναι χερσόνησος ἐκτεταμένη, ἔχουσα ἐπιφάνειαν 1,300 χιλιομέτρων ἐπὶ 130 πλάτους, μεταξὺ τῆς Φοινικῆς θαλάσσης καὶ τοῦ μεγάλου ἢ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἡ δὲ ἄνω Καλιφορ-

νία, ὅπου καὶ τὰ μεταλλεῖα κεῖνται, ἐκτείνεται ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ παραλίου τοῦ Ωκεανοῦ ἐπὶ 115° — 120° μήκους Δ. καὶ 32°—40°, πλάτους Β. ἔχει δὲ ἑκτασιν 1,100 χιλιόμετρον ἐπὶ 250 περίπου πλάτους. Χώρα ὀρεινὴ καὶ δασώδης, διακοπτομένη ὑπὸ ἑκτεταμένων ἐρήμων καὶ σχοινοδῶν πεδίων. Ἀνεκαλύφθη τῷ 1542 ὑπὸ τοῦ Ἰσπανοῦ Καθρίλου. Ἐκκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν τῷ 1763. Ἐνωθεῖσα δὲ μὲ τὴν Μεξικὴν ἠβέλησε ν' ἀνακτήσῃ τὴν αὐτονομίαν τῆς τῷ 1836, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Πρὸς τὸν Κύριον Γ. Χ. . .
Φίλε !

Βεβαρυμένος ἀπὸ τὸν ἄχαριν καὶ δριμύν χειμῶνα τῆς Ὀδητσοῦ, μὲ ζητεῖς, ὡς ἀνακούφισιν τῆς δυσθυμίας σου εὐρίσκων καὶ τὴν ἀπλὴν διήγησιν, νὰ σοὶ ἐκθέσω τὰ κατὰ τὰς ἀποκρέω εἰς τὴν πόλιν μας γινόμενα.

Ἐν Ἀθήναις, φίλε, ὁ οὐρανὸς οὐδέποτε διαμμένει ἐπὶ συνεχῇ χρόνον νεφελώδης· τὸνναντίον πολλὰς λαμβάνων τὰς μεταβολὰς ἀποδιώκει τὴν μονοτονίαν, ὅτε μὲν διαυγὴς καὶ αἶθριος παριστάμενος, ὅτε δὲ ὑπὸ λεπτῶν νεφελῶν ἐσκιασμένος, καὶ κατ' ἀμφοτέρως τὰς περιστάσεις αἱ καθ' ἡμέραν καὶ νύκτα ὁμηγύρεις τῶν ἀνθρώπων οὐδέποτε παρεμποδίζονται· ἂν δὲ προσθέσῃς καὶ τὸ φύσει εὐχαρί καὶ εὐτράπελον τῶν Ἑλλήνων, θέλεις σχηματίσει σαφὴ εἰκόνα τῶν κατὰ τὰς ἀποκρέω εἰς τὴν πόλιν μας γινομένων.

Περιοριζόμενος νὰ σοὶ γράψω τὰ τῆς τελευταίας ἡμέρας τῶν ἀποκρέω, καὶ τῆς πρώτης τῆς τεσσαρακοστῆς, νομίζω ὅτι συμπληρῶ τὸ ἔργον πληρέστατα· διαμοίρασον ἐκ τῶν δύο τούτων τὸ ἀνάλογον εἰς τὰς λοιπὰς ἡμέρας, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θέλεις αἰσθανθῇ τὴν ποικιλίαν καὶ διάρκειαν τῶν διασκεδάσεων μας.

Αἱ ὁδοὶ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς Κυριακῆς μέχρι τῆς ἐσπέρας πληροῦνται ὑπὸ ἀνθρώπων εὐθυμούντων, καὶ κατὰ ποικίλον τρόπον μετεμψισμένων, οἵτινες σύρουσι κατόπιν των, κατὰ δὴ τὸ σῆνθος, τοὺς μικροὺς παῖδας τῆς πόλεώς μας. Προπορεύονται δὲ τῶν πλείστων τούτων μουσικοὶ ἐπὶ τὸ τουρκικώτερον. Οἱ ἐξώσται τῶν οἰκίων κατακοσμούμενοι ὑπὸ τῶν ὠραίων Ἑλληνίδων, ἐπαυξάνουσι τὴν συσπώρευσιν τῆς εὐαισθητοῦ νεολαίας, ἥτις ἡξυρύνουσα νὰ ἐκτιμᾷ τὴν τοιαύτην θυσίαν των, ἀμιλλᾷται νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὰς εὐάρεστον καὶ ποικίλην τὴν θέαν διὰ τῶν κομψῶν ἐνδυμάτων, καὶ τοῦ κομψωτέρου τρόπου των. Ἐννοεῖται δὲ οἷοθεν ὅποια συνάντησις αἰσθημάτων γίνεται εἰς τὰς καρδίαις ἀμφοτέρων. Ἀλλὰ τὸ στιγματίζον καὶ διαβατικὸν τῆς πρὸς τὰ πρόσω χωρούσης νεολαίας, ἥτις ἐπαλλάττει τόπον κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, ζητοῦσα τὴν ποικιλίαν, ἀφίνει αὐτὰ μετέωρα· Ἀφίνοντες δὲ τὴν πόλιν πρὸς καιρὸν,

τῆς ἡμέρας προχωροῦσας, συνέρχονται οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν συνήθη τόπον τῆς παιανίζουσας μουσικῆς κατὰ Κυριακὴν, ἐξω τῆς πόλεως, ὅπου πλείστον ὅσον συρρέει πλήθος. Ἐπαυξανομένης ἐνταῦθα τῆς τέρψεως, ὑπὸ τοῦ ἐν μέσῳ κύκλου παρισταμένου βασιλικοῦ ζεύγους, καὶ ὑπὸ οὐρανὸν διαυγέστατον, καὶ θερμῶς κρυστῆν εὐάρεστον, ποικιλλεται ἡ θέα διὰ τινος μετεμψισμένου, πλείστως ἐκτελοῦντος εὐστροφίας τοῦ σώματος, καὶ τὸν ἐπιτηδεύτατον εὐρωπαϊκὸν χορὸν ποιοῦντος, χάριν παιδίας καὶ τέρψεως τῶν παρευρισκομένων ἀπείρων θεατῶν, οἵτινες συνάμα ὑπὸ τῆς παιανίζουσας μουσικῆς καθηδύνόμενοι διαχέονται εἰς τερψίθυμα αἰσθήματα. Κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς ὁμηγύρεως ταύτης νομίζει τις ὅτι θιάσος μέγας, βραδέως κινούμενος, εἰσέρχεται εἰς τὴν πόλιν, ὅπως συναντήσῃ καὶ αὖθις τὰς μικρὸν μονωθείσας Ἑλληνίδας, αἵτινες ἀνυπόμονοι περιμένουσι τοὺς θεατὰς των. Τὸ μέγιστον δὲ μέρος τοῦ εἰσερχομένου πλήθους σταθιμεῖ κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν δύο εὐρυχωρῶν ὁδῶν τοῦ Διόλου καὶ Ἑρμοῦ, ὅπου, ὡς εἰς κέντρον, συνέρχονται πάντες, καὶ ὅπου διαπράττονται τὰ πλείστα γελοιοποιὰ ἔργα τῶν ποικίλων μετεμψισμένων· αἱ ἄμαξι καὶ οἱ διαβαίνοντες ἀδυνατοῦσι νὰ διασχίσωσι τὸ πλῆθος. Εἰς ἐν συγχέονται ἐνταῦθα αἱ φωναὶ τῶν ἀμαζηλατῶν, τῶν διαβαίνοντων, καὶ τοῦ ἱσταμένου πλήθους, προμειδουσῶν ἄνωθεν τῶν νεανίδων. Ἡ νύξ τέλος ἐπέρχεται, καὶ αἱ ὁδοὶ καταφωτίζονται ὑπὸ τῶν ἀναπτομένων πυρσῶν, εἰς τὴν λάμψιν τῶν ὁποίων οἱ ἀστέρες προσμιγνύοντες τὸ ἀμυδρόν των φῶς, μαγευτικὸν παρέχουσι φαινόμενον· νύξ δὲν ὑπάρχει κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην· διότι καὶ τὸ σκότος ἐκλείπει, καὶ ἡ ἡρεμία αὐτῆς οὐδαμοῦ φαίνεται· τὸνναντίον κίνησις μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν τῆς ἡμέρας, καὶ οἱ ἐν εὐθυμίᾳ καὶ κραυγαλέῳ ᾄδοντες διαχέουσι τὰ τοῦ Βάκχου ἄσματα, συγκροοῦμενα μὲ τοὺς ἤχους διαφόρων ἡχούντων ὀργάνων, καὶ οὕτως ἀνεπαισθήτως καταλαμβαδόμεθα ἀπὸ τὴν διαφώσκουσαν ἡμέραν τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς Τεσσαρακοστῆς.

Ἀντὶ δὲ ἡ πρώτη αὕτη τῆς νηστείας ἡμέρα νὰ διαχύσῃ τὴν κατ' ἡμέραν εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐπισυνεβῇ οὕτω διὰ μιᾶς ἀπάδουσα τίς ἡρεμία, ἀνατέλλει αὕτη γλυκεία καὶ παιδρά. Ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τὰ ἀπέναντι τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ὀλυμπίου Δὸς λοφίδια κατακαλύπτονται ὑπὸ ἀνθρώπων μετὰ μετριάς εὐθυμίας πανηγυρίζοντων· πλῆθος ἀμαξῶν διασχίζει τὰς ὁδοὺς, καὶ νέοι ἀπηυδησμένοι ἤδη τῆς πρωτεταίας διαχύσεως, ἔφιπποι οἱ πλείστοι, ἐπισκέπτονται τὴν θελκτικὴν ταύτην θέσιν, καὶ ἡρέμα κατασκοποῦσι τὰ βήματα τοῦ ὠραίου φύλου. Ἐκεῖ μὲν κατὰ συνοδίαις ὕμνουσι τὸν Βάκχον, πέραν ἀλλοῦ συγκροτοῦσι χοροὺς ἑλληνικοὺς, ἐκεῖσε δὲ περιφέρονται ἄνδρες μετὰ γυναικῶν καὶ παιδῶν, ἀλλοῦ δὲ στρατιῶται εὐκόσμως τηροῦσι τὴν τάξιν. Τὸ Βασιλικὸν Ζεῦγος τέλος ἐμφανίζεται, ἐπισκεπτόμενον τὰς διαφόρους συνοδίας. Μετὰ δὲ τὴν βασιλικὴν ταύτην ἐπίσκεψιν, διασχίζεται τὸ πλῆθος κατὰ διαφόρους διεσθινσεις, ἀπερχόμενον εἰς τὰ ἴδια, καὶ τὴν κίνησιν ταύτην διαδέχεται τέλος ἡ ἐντελής ἡσυχία, παρὰ τὴν ἡμέραν